

Noul umanism în Isus Cristos

Sinteză a punctelor delinuate în vederea celei de a 5 Conferințe Ecleziastice Naționale

Omul este desemnat să fie ascultătorul cuvântului acestei lumi. Dar trebuie să fie și cel care răspunde. Prin el toate lucrurile trebuie să se întoarcă la Dumnezeu sub formă de răspuns. — Romano Guardini

Din 9 și până pe 13 noiembrie 2015 va avea loc la Florența a 5 Conferință Națională a Bisericii Catolice Italiene, cu tema „Noul umanism În Isus Cristos”. La acest important eveniment ce se ține o dată la zece ani, vor participa delegații din toate diecezele și realitățile ecleziastice italiene. Conferința va dezbate schimbarea culturală și socială ce caracterizează timpul nostru și care afectează tot mai mult mentalitatea și obiceiurile persoanelor, dezrădăcinând câteodată principiile și valorile fundamentale pentru existența personală, familială și socială. Atitudinea care inspiră reflecția este aceea la care face apel în fiecare zi papa Francisc: a citi semnele vremurilor și a vorbi limbajul iubirii cum ne-a învățat Isus. De fapt, Numai o Biserică care trăiește alături de persoane și de viața lor reală, stabilește condițiile pentru propovăduirea și transmiterea credinței. Punctul delinuat, a cărui rezumat este acest document, oferă o introducere la tema Conferinței și câteva propuneri pentru reflecție și pregătire.

Timpul pentru recunoștință și pentru discernământ

Au fost multe răspunsurile la *Invitație* – povestiri, mărturii, recomandări – ce au ajuns la Comitetul pregător, din partea tuturor componentelor Bisericii italiene.

Răspunsuri generoase care vorbesc singure de nevoia unui discernământ comunitar în fața provocărilor lumii contemporane și care sugerează voința de a merge împreună, de a savura gustul de a fi Biserică, aici și acum, în Italia.

«A gusta» este cuvântul propriu care exprimă mai bine această realitate. “Gustați și veți vedea,, (Ps. 33).

Privirea ce a savurat bunătatea este o privire recunoscătoare, care vede în mod diferit: vede chiar și invizibilul, pentru că este întărită de iubire.

Este gustul pentru uman, cunoașterea care devine iubire, adevărata provocare la care suntem chemați.

Privirea iubitoare

Prin aceasta nu se dorește desemnarea abstractă a termenilor și a limitelor unui «nou umanism»: se alege în schimb de a se începe de la mărturii, experiențe trăite ale vieții creștine și a spațiilor de «viață bună a Evangheliei» pentru întreaga societate.

Această delinare incompletă este însoțită în situl web (www.firenze2015.it) de materiale de întregire. Situl este un loc menit să fie însuflețit împreună, implicând mai ales tinerii și deschizând „ad extra” o reflecție asupra umanului azi, chiar și prin social media ([Facebook](#); [Twitter](#) @ Firenze_2015, [YouTube](#)).

FLORENȚA, „ISTORISIREA” UNEI EXPERIENȚE VECHI DIN BISERICILE LOCALE: ACEL „CEVA MAI MULT” DIN PRIVIREA CREȘTINĂ

În Florența, orașul care ne găzduiește, se respiră o grijă pentru uman care s-a exprimat prin limbajul frumosului, al creației artistice și al carității din păcate fără soluții de continuitate. Această frumusețe „integrantă” care am primit-o, cere azi să se exprime în locuri și moduri noi. Ce trebuie făcut? Primul răspuns vine deja din documentația bogată primită de Comitatul pregătit din partea diecezelor, mișcărilor și asociațiilor, în urma Invitației. În aceasta apar în mod clar atât necesitățile din partea celor care sunt implicați „în prima linie”, cât și capacitatea de răspuns creativă și generativă, alimentată de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, care este purtătoarea „a ceva mai mult” decât soluțiile tehnice oferite de alți subiecți laici. Din aceste povestiri și mărturii se ivesc patru forme „întrupate” ale umanismului:

Umanismul în ascultare

Pentru evitarea teoriilor predefinite și modelelor ideale abstracte, drumul de parcurs este cel al recunoașterii frumuseții umane „în act”, fiind conștienți de limite și fără a ne poticni în amănunte. A asculta umanul înseamnă a vedea frumusețea existenței, cu speranța în ceea ce poate să vină, conștienți și recunoscători de tot ceea ce primim în continuu.

Umanismul concret

Realitatea este superioară ideii (*Evanghelii Gaudium* 233). „Concretul” înseamnă a vorbi cu viața, găsind sinteza dinamică dintre adevăr și trăire, urmând drumul trasat de Isus.

Nu există două nivele separate, teoretic și practic; mai curând, tentativa de «A fi martorii lui Cristos prin gesturi ale noii vieți și ale unei umanități diferite».

Umanismul plural și integral

Umanismul nou în Cristos are mai multe aspecte și este bogat în imagini, «prismatic» și poliedric: numai prin îmbinarea chipurilor concrete, de copii și bătrâni, de persoane senine sau suferinde, de cetățeni italieni și imigrați veniți de departe, se arată frumusețea chipului lui Isus. Familia umană, chiar dacă este una, este marcată nu de omologare și de uniformitate ci de frumusețea și de «apropierea diferențelor». Acest perspectivă ne consimte să depășim fie privirea limitată asupra umanului, fie fragmentarea ce se regăsește în comunitățile noastre, fie dualismul dintre adevăr și acțiunea caritabilă. Drumul întregului este drumul umanului.

Umanism interior și transcendent

Umanismul transcendent nu este un oximoron. Dumnezeuiasca transcendență și proximitatea iubirii – ce coincid în Isus – se întâlnesc în partea cea mai intimă a persoanei umane. Drumul nu este acela de a recurge la „profesiunii spiritului”; ci mai degrabă, a deschide spații de silențiu și de rugăciune în parohii și familii, în asociații să în mișcări, pentru a dăruii vieții cotidiene pâinea Cuvântului, suportul Euharistiei și însoțirea pe drum.

SCENARIUL PROPOVĂDUIRII EVANGHELIEI

Care este contextul care interpelează și ne provoacă?

Orizontul pare obscurat de nori amenințători. Creșterea pluralității și a complexității culturale, sosirea multor imigrați, purtători de valori și mentalități diferite, criza economică cu dramaticele sale urmări, o gândire din păcate dominantă ce tinde să impună echivalențe în loc să salveze diferențele, multele semne „antiumane” creează neplăceri și dezorientare, dar și impulsuri și dorințe, conștienți de a fi chemați cu toții de a citi semnele timpurilor pentru a construi împreună viitorul Țării. Care sunt întrebările și care sunt căile pentru a răspunde provocărilor?

Un om fără sens?

Căderea ideologiilor totalizante lasă loc noilor cunoașteri ce pretind a explica comportamentele umane prin prisma automatismelor sau a proceselor calculate. În modul de a trăi, mai înainte de planul teoretic, pare că nu se poate spune ce înseamnă a fi bărbat și femeie. Totul pare a se topi într-un sos al echivalenței. Se pare că nici un criteriu comun nu rezistă și totul se reduce la arbitrar și la contingente.

Individualismul exasperat dominant azi nu numai a oprit în mod dramatic legăturile ce consolidează colectivitatea, dar a și slăbit legăturile ce desemnează același chip uman: mărturisesc aceasta prin limbajul artei multe opere contemporane, de la oameni fără chip a lui Magritte la fizionomii distorsionate și a lui Francis Bacon.

Cum să regenerăm aceste legături constitutive pentru a da voce dorinței de recunoaștere, unitate și comuniune a familiei umane?

Un om numai ca produs?

A pierde legăturile care ne definesc ne conduce să înțelegem omul ca o formă indeterminată, încredințată în mod exclusiv propriilor mâini, legilor sistemului și tehnicii. Cu cât este mai mare frica de viitor, cu atât este mai incert orizontul, mai spasmodică devine căutarea punctelor de suport artificial. În orice caz, există riscul de a rămâne concentrați asupra persoanei noastre, în timp ce lipsește sau se face greu raportul cu aproapele: aproapele cu care ne întâlnim și de care ne lovim, aproapele care constituie limita „eu-lui” nostru, aproapele cu exigențele sale de multe ori neplăcute sau cu apelul său care ne eliberază de noi înșine.

Chipul este modul în care aproapele se manifestă mie și în care eu mă manifest aproapele. Dificultatea de a recunoaște chipul aproapele cauzează dizolvarea chipului nostru, deoarece chipurile iau formă numai prin raport și prin recunoaștere reciprocă. Dacă nu mai suntem în stare să „riscăm întâlnirea cu chipul aproapele” (*Evangelii Gaudium* 88) devenim inumani.

Numai eu în această lume

Boala de care pare să sufere lumea de azi este autoreferența. A pretinde că suntem autosuficienți elimină aproapele din propriul orizont, făcând din acesta un element de suport sau o amenințare de care să ne ferim; acest lucru ne face să-l excludem de al vedea ca pe o persoană prin care ne împlinim.

A-l considera pe aproapele numai în funcție de propriul interes este originea multor nedreptăți, corupții și violențe.

«Persoana trăiește întotdeauna în relație» (Lumen fidei 38)

De fapt lumea în care trăim este complexă și înregistrează o enormă nevoie de relaționare: acest lucru se reflectă în comunicarea permanentă și globală pe internet, dar și în multele experiențe concrete, care mărturisesc valoarea și demnitatea omului; prin solidaritatea între generații din familii, sau în multele experiențe în care familiile reușesc să se perceapă ca și subiect social, ce extinde propria capacitate de îngrijire în afara nucleului restrâns.

S-a schimbat abordarea consumului, cu o reinnoită atenție la modurile de viață mai cumpătate.

În activitatea de producție și în alegerea mâncărilor se recuperează legăturile cu tradiția. Se profilează experiențe inovatoare ale antreprenoriatului tânăr și cooperării ce repornesc de la pământ și care în câteva cazuri au ca protagoniste femeile. Se înmulțește îngirjorarea pentru apărarea bunurilor naturale.

În ciuda nivelului mare de corupție și ilegalitate ce există în țară, crește tutelarea legalității ca și bun comun și se dezvoltă o explicită alegere în câmpul comercial și antreprenoriar libere de mafie.

Angajamentul educațional continuă să reprezinte drumul privilegial către apărarea și promovarea demnității umane, iar școala rămâne un riferiment important pentru familii.

Voluntariatul este o altă mare resursă a acestei țări: pe lângă milostenia față de cei nevoiași, crescută în mod considerant cu dilagarea efectelor dramatice ale crizei, se ajunge din ce în ce mai mult competența.

Recent este și exemplul minunat al unei umanități ospitale oferită de populația interesată în mod direct de debarcarea imigranților.

Toate aceste experiențe relaționale sunt poate semne „mai puțin senzaționale” pentru masmedia, dar cu siguranță concrete, ce deschid căi de speranță pentru propovăduirea unei Evanghelii care este plinătatea umanității.

A ne recunoaște ca fii

Dacă recunoaștem legătura inerdipendentă ec ne formează, fragmentele izolate se recompung într-o unitate a diferențelor. Relația nu se adaugă din exterior la ceea ce suntem: noi suntem de fapt ființe relaționale. Suntem ființe relaționali nu de la noi înșine ci începând de la aproapele: existența noastră este o «existență cu» și o «existență de la», de neconceput, imposibil fără aproapele.

Nu există autonomie și responsabilitate autentică, dacă nu se recunoaște această dimensiune relațională, adevărata matrice a libertății noastre.

O relație autentică este posibilă începând cu recunoașterea de a fi procreați, adică fi: în inima umanului revelat în Isus Cristos stă mai înainte de toate existența noastră de fii. În Fiul întrupat este decoperit adevărul despre ființa noastră.

MOTIVELE SPERANȚEI NOASTRE

Umanul și divinul sunt una în Isus Cristos: de la El primește ființa umană deplină lumină și sens.

Aceasta este profunda și fericita conștientizare.

Cu toate acestea nu poate fi justificarea pentru a o impune lumii, presupunând a „poseda” pe Cristos. Mai înainte de toate, pentru că în noi înșine această conștientizare este întotdeauna retrezită și regenerată, căutând pe Isus în chipul fraților, mai ales în cei săraci.

Iar apoi, deoarece metoda pe care Isus ne-a dăruit-o pentru a disemina mesajul său de mântuire este acela al mărturisirii, conștienți de limitele noastre, dar și de lumina ce o putem lăsa să strălucească în noi.

De aici «minunea credinței» a celui care, ca și Maria, se bucură nespuse de mult de știrea că ceea ce este imposibil oamenilor este posibil lui Dumnezeu.

Dumnezeu întâlnește marginile umanului prin Isus

Căutăm, deci, umanul autentic nu în planul ideilor, ce riscă să rămâne abstracte sau, mai rău, să degenerăm în ideologie, chiar dacă în Isus Cristos, în ființa Sa umană.

În El, Dumnezeu depășește orice distanță, făcându-se vizibil în istoria comună a oamenilor.

Isus îl revelează pe Tatăl prin pilde, cu gesturi confortabile și minunate, cu modul Sau nou de a se ruga; îl arată prezent în viața bărbaților și femeilor cu care se întâlnește și cărora își îndreaptă atenția, chiar și cu riscul de a viola obișnuințele și tabuurile. De exemplu, unui farizeu ca și Nicodim îi cere să «renască», de a reîncepe, întâlnindu-l nu în coridorul templului ci noaptea: întâmpinându-l în întunericul dubiilor sale. Sau pilda bunului samaritean ne invită a fi capabili de a locui pe cale: cum se cuvine lui Dumnezeu Însuși, nu închis și oprit în temple de piatră, ci pe cale cu poporul Său.

Legea cea mai mare se bazează în a fi iubiți și se aplică în iubire. Dumnezeu, ca și în pilda fiului răătăcit (cf. Lc. 15, 20) / iese primul în întâmpinarea omului, îl ajunge acolo unde se găsește, chiar și în abisul extrem al păcatului său.

Omul este marginea ajunsă de Dumnezeu prin Isus.

Cuvântul făcut om este minunea întotdeauna nouă a lui Dumnezeu

Dumnezeu, care este Mare, care este Totul, se depășește pe Sine închinându-se în direcția omului, coborându-se până pe pământ, făcându-se rob și îmbrățișând moartea. Dumnezeu, în carnea umană a lui Isus Cristos, redevine mai mult El Însuși. De aceea Sf. Irineu poate să zică că „Omul viu este mărirea lui Dumnezeu”. Un Dumnezeu a cărui putere și bunătate L-a împins să se golească pentru a îmbrățișa umanitatea.

Kenosis-ul, golirea de sine, ieșirea din sine, este prima paradigmă al unui umanism nou și „aproapele” și calea paradoxală al unei libertăți autentice, capabilă de a construi fraternitatea.

O nouă posibilitate pentru om de a se întrece pe sine în raportul cu Dumnezeu și cu frații

Dacă Dumnezeu se exprimă întrecându-se în raportul cu omul, tot așa omul se realizează răspunzând la această mișcare, și întrecându-se pe sine în raportul cu Dumnezeu și cu frații.

De aici două expresii și împreună aliment, al unui nou umanism: grija și rugăciunea.

Cuvântul folosit pentru a spune că Isus vindeca pe cei ce îi întâlnea este *terapéuo*, ce înseamnă în mod literar a îngriji, a avea grijă. Grija, deci, practică conform stilului lui Isus, este expresiune de netăgăduit de a fi om ca și El: înseamnă a păstra, a fi responsabil, a atinge, a pansa, a da atenție.

În rugăciune sunt traduse în invocație fiecare strigăt de ajutor, fiecare oboseală, chiar și orice aparent blestem, dar și fiecare «mulțumire» din partea noastră.

Numai datorită rugăciunii grija nu se transformă într-o adevărată filantropie.

Liturgia însăși este o grijă rugătoare și în același timp, o rugăciune eficace. Și însăși viața familiară are nevoie de a se hrăni de acest limbaj al recunoștinței și al încredințării, pentru a regenera și a face să înflorească legăturile dintre membrii săi.

Grija și rugăciunea sunt două moduri pe care Isus ni le-a dat pentru a ne pune în relație cu alții și cu aproapele. Pentru a exprima în mod deplin ființa noastră relațională, ca fii și frați.

PERSOANA ÎN CENTRUL ACȚIUNII ECLEZIALE

Misterul Bisericii, realitatea umană și dumnezeiască

Conciliul Vatican II învață că «în Cristos» Biserica este «ca și un sacrament, adică semn și instrument» al «unității întregii rase umane», pentru că este în «intima uniune cu Dumnezeu» (*Lumen gentium* 1).

La fel a afirmat Sf. Ioan Paul II în *Redemptor hominis* 14: «Omul este prima cale pe care Biserica o parcurge în îndeplinirea misiunii sale».

Aceasta înseamnă că motivele omului și practica eclezială pot și trebuie să se întâlnească, împreună implicate într-o operă de discernământ comunitar: a citi semnele timpurilor la lumina Evangheliei pentru a cultiva în fiecare timp deplinătatea umană.

Ca și Isus în viața cotidiană

Cum să facem din discernământ stilul nostru eclesial?

Pentru această temă dificilă, acum ca niciodată este nevoie să ne întoarcem la școala lui Isus: «Hrana Mea este a face voia Tatălui» (In. 4, 34).

Obișnuita zi a lui Isus conține întotdeauna aceste gesturi: a se dedica raportului intim cu Tatăl în rugăciune; a nu pierde primatul propovăduirii Împărăției; a confirma cu autoritate această propovăduire, prin grija de persoane (iertarea, vindecarea, revelarea chipului milostiv al Tatălui); a nu se lăsa prins de lucrurile zilnice, ci a păstra activă urgența misiunii.

Acest stil definește un parcurs al noii umanități, „condimentată” de Spiritul.

Un stil rechemat și de papa Francisc în *Evangelii gaudium*: o Biserică în ieșire, care locuiește cotidianul persoanelor și, datorită stilului sărac și solidar, reînnoiește istoria fiecăruia, redă speranța și redeschide viețile noastre moarte spre bucuria învierii. O Biserică veselă, pentru că este întotdeauna plină de nerăbdare în a descoperi că viața cotidiană este vizitată de milostivirea lui Dumnezeu. «Aici stă adevărata noastră putere, drojdia care face să dospiască și sarea care dă gust fiecărei încercări umane împotriva pesimismului prevalent care ni-l propune lumea» (Papa Francisc, Predica la Beatificarea Papei Paul VI).

Locuri, granițe, margini

La conferința eclezială din Verona au fost identificate câteva zone semnificative unde se exprimă mărturia și se ține aprinsă speranța la lumina lui Isus cel înviat: cetățenia, fragilitatea, sentimentele, munca și sărbătoarea, educația și transmiterea credinței în tradiție.

Aceste zone sunt dintotdeauna încorporate în locuri, adică spații ale umanului în care învățăm să propovăduim Evanghelia: familia, școala, biserica, locul de muncă și multe altele.

Cu creșterea complexă a lumii globalizate, locurile au pierdut multe rigidități, dar și soliditate și unitate, și au devenit mai permeabile, vulnerabile, întotdeauna mai provocate și puse în discuție. Se poate spune că locurile au devenit azi mai mult granițe: puncte de întâlnire/ciocnire între culturi, și

chiar între viziuni diverse asupra lumii în interiorul aceleași culturi. Granițele pot fi apărate, încercând a contrui ziduri. Dar pot avea și rolul de soli, locuri de întâlnire și dialog, fără de care riscă să se transforme în margini de care se fug: abandonate și uitate.

Mișcarea nu este aceea a închiderii defensive, ci a ieșirii. Fărăfrica de a pierde propria identitate, ba chiar facându-ne dar altora.

În situația aceasta „de graniță”, complexă dar bogată în oportunități și nu numai în critici, se pot identifica cinci căi pentru un discernământ comuntar: a ieși, a propovădui, a locui, a educa, a transforma. Cinci verbe care nu se juxtapun simplu unul lângă altul, ci se apropie între ele și parcurg în mod transversal zonele ce le locuim zilnic.

Cinci căi spre noua umanitate

A ieși

«Biserica „în ieșire” este comunitatea ucenicilor misionari care iau inițiativă, care se implică, care însoțesc, care fructifică și sărbătoresc. [...] Deci, comunitatea evanghelizatoare se dispune pentru „a însoții”. [...] Găsește modul propice pentru a face ca Cuvântul să se întrupeze într-o situație concretă și să poarte fructe ale vieții noi, chiar dacă în mod aparent sunt imperfecte și incomplete» (*Evangelii gaudium* 24).

- *Cum se face că, cu o insistență așa de prelungită asupra misiunii, comunitățile au greutatea de a ieși din ele însele și de a se deschide?*

A elibera structurile noastre de greutatea unui viitor ce l-am scris deja, pentru a le deschide către ascultarea cuvintelor contemporanilor ce răsună și în inimile noastre: acesta este exercițiul ce vrem să-l împlinim la Convenția din Florența.

A asculta pierderea, valorificare multele gesturi ale buneii umanități care chiar în contexte așa de dificile sunt prezente, a oferi instrumente ce dau luciditate dar și serenitate în citire.

- *Cum să facem ca schimbările cu care Biserica italiană este chemată să se confrunte, să deschidă nouă căi pentru a primi vestea cea bună a mântuirii în Isus?*

A propovădui

Lumea are nevoie de cuvinte și gesturi care, plecând de la noi, îndreaptă privirea și dorințele spre Dumnezeu. Credința generează o mărturisire propovăduită nu mai mică decât mărturisirea trăită.

Este nevoie de un limbaj care vorbește vieții. Papa Francisc ne indică formele acestui mod de mărturisire: imagini și metafore ce provin din Evanghelie, dar și din viața cotidiană de azi, care răspund căutării sensului, aprind reflecțiile și autocritica care deschide spre convertire, însuflețesc o denunțare ce nu produce vilență ci permite de a înțelege adevărul despre lucruri.

Pentru a lua cuvântul într-un contest pluricultural și plurireligios ca și actualul, este nevoie mai înainte de toate de o regenerare a limbajului nostru.

- *Comunitățile creștine sunt capabile să mărturisească și să genereze o dorință de «a edifica și a transmite», exprimând cu semrenie dar și cu originalitate și fermitate, propria credință în spațiul public, fără aroganță dar și fără frică și falsă pudoare?*

A locui

Catolicismul a trăit întotdeauna imersiunea în teritoriu printr-o prezență solidară cu toate persoanele, în special cu cele mai diafane. Această particularitate a sa „calea populară” este recunoscută de toți, chiar și de necredincioși.

În actualele transformări rapide, de care niciunul nu este imun, riscăm să pierdem această prezență capitală, această proximitate sănătoasă, capabilă de a scrie în lume semnul iubirii mântuitoare.

Necesara implicare nu consistă în înmulțirea acțiunilor sau a programelor de promovare și asistență, și nici în a adăuga ceva gest de atenție către frații mai slabi, ci în a regândi împreună modelele noastre de a locui, de a petrece timpulliber, de a sărbători, de a împărți.

Fără o opțiune preferată pentru cei mai săraci, ce schimbă viețile noastre, «propovăduirea Evangheliei, care este prima caritate, riscă să fie neînțeleasă sau să afunde în acea mare de cuvinte la care ne expune societatea actuală a comunicațiilor cotidiene» (*Evangellii gaudium* 199).

- *Cum să plănuiim viitorul catolicismului italian, moștenitorul unei mari tradiții caritative și misionare, ținând cont de provocările și de schimbările actuale?*
- *Cum să ținem vie, azi, tradiția unei Biserici înrădăcinată printre săraci?*
- *Cum să ținem credința în misiunea de «a reîncepe de la cei din urmă»?*

A educa

În fața provocărilor de azi, educația este ca niciodată cea mai importantă.

Aceasta se află și în centrul Orientărilor pastorale a CEI pentru deceniul curent: «Într-o societate caracterizată de multiplicitatea mesajelor și de marile oferte de bunuri de consum, datoria cea mai urgentă devine, deci, a educa pentru a face alegeri responsabile. În fața învățătorilor creștini, ca de altfel în fața tuturor oamenilor de bună credință, se prezintă, prin urmare, provocarea de a contracara asimilarea pasivă a modelelor diseminate pe scară largă și de a le depăși inconsistența, Promovând capacitatea de a gândi și exercițiul critic al rațiunii» (A educa la viața bună a Evangheliei 10).

Primatul relației asupra transmisiei, recuperarea rolului fundamental al conștiinței și a interiorizării în construirea identității persoanei, nevoia de a regândi căile pedagogice ca de altfel formarea adulților, devin azi priorități de neînlocuit.

Este adevărat că tradițiile ca agenții de educație (familia și școala), se simt slăbite și în transformare profundă. Dar este adevărat și că ele nu sunt numai o problemă ci mai ales o prețioasă resursă, și că se văd deja inițiativele capabile de a realiza noi alianțe educative, ce depășesc o dezmembrare nesustenibilă și ce permit unirea puterilor, pentru a educa către unitatea persoanei și a familiei umane.

A educa este o artă: trebuie ca fiecare dintre noi, în acest context în transformare, să învețe aceasta din nou, căutând înțelepciunea care ne permite să trăim în aceea pace dintre noi și cu creația, care nu este doar lipsa conflictelor, ci întrețesătura relațiilor profunde și libere.

- *Cum să fim capabili, într-o societate de relații fragile, să retrezim dorința și bucuria gratuității, solidă și de durată, hrăniți de ospitalitate și de iertarea reciprocă?*
- *Cum să locuim acele granițe în care sterilitatea singurătății și individualismului prevalent să înflorească într-o nouă viață și într-o cultură de persoane generative?*

Transformare

Comunitățile creștine sunt hrănite și transformate în credință datorită vieții liturgice, sacramentelor și rugăciunii. Există un raport intrinsec între credință și caritate, unde se exprimă sensul misterului. Fără rugăciune și sacramente, caritatea s-ar goli deoarece s-ar reduce la filantropie, incapabilă să dăruiască semnificație comuniunii fraterne.

Viața sacramentală și de rugăciune este cea care ne permite să exprimăm acel „ceva mai mult” al umanului în care Dumnezeu a voit să se întrupeze.

Noi, poporul fericirilor - ce sunt poruncile iubirii – ni se cere să acționăm în lume, sub privirea Tatălui, privind spre viitor în timp ce trăim prezentul cu provocările și promisiunile sale, încărcăți de păcat și conduși spre pocăință.

- *Liturgiile noastre sunt capabile de a valoriza toată bogăția limbajului lor pentru a vorbi înăuntrul culturii de azi?*
- *Celebrările noastre duminicale sunt capabile de a duce poporul care asistă într-un număr încă mare spre drumul schimbării propriei vieți și a lumii?*
- *Cum introducem și educăm în credință un popor multiplu ca origine, istorie, cultură?*
- *Cât a devenit modul lui Isus de a îngriji ingredientul principal pentru noi ca bărbați și femei în această lume?*

RESPONSABILITATEA MĂSURII CELEI MAI ÎNALTE

Evanghelia se diseminează numai dacă propovăduitorii se pocăiesc. Deci, să ne punem în discuție în prima persoană: să verificăm capacitatea noastră de a ne abandona ființei umane a lui Isus Cristos, să examinăm instanța noastră de El, să deschidem ochii asupra modului nostru lent de a avea grijă de toți și în particular de «cei mai mici» despre care vorbește Evanghelia (cf. Mt. 25, 40.45), să ne trezim din somnul spiritual ce încetinește ritmul dialogului nostru cu tatăl, făcând astfel imposibilă o experiență filială fundamentală, care singură ne face capabili să trăim fraternitatea cu alți bărbați și femei din orice colț al pământului și să anunțăm frumusețea Evangheliei.

Să ne înterogăm la lumina întrebării lui Isus «Voi cine spuneți că sunt Eu?».

Să facem al nostru răspunsul lui Petru, ce cuprinde misiunea lui Isus în lumina identității sale filiale: «Tu ești Cristos, fiul Dumnezeului celui viu».

Numai așa este posibil pasajul, azi necesar, de la perspectiva demonstrării la cea a interlocațiunii: reușim să cunoaștem cine este cu adevărat Isus nu când vorbim despre El în persoana a treia, ci dacă acceptăm să dialogăm cu El, într-o confruntare directă, declinată în persoana întâi și a doua.

A recunoaște chipul lui Dumnezeu ce s-a manifestat în mod uman în Isus Cristos, ne permite de a înțelege în profunzime existența noastră ca bărbați și femei, cu potențialitățile și responsabilitățile sale.

Nu înseamnă că trebuie să fim cenzori umanității. Din potrivă, înseamnă a încerca întotdeauna de a face tot posibilul pentru a rezolva orice problemă, de a implica la maxim creativitatea noastră pentru a descoase fiecare iță, a nu cădea în fantezie mai înainte de a tăia toate legăturile ce opresc omul, și mai înainte de a rupe lanțurile ce îl împiedică să ajungă măsura lui ceam mai înaltă.

PROPUNERI PENTRU PREGĂTIREA CONVENȚIEI

Linia de reflecție constituie un punct de referință și de pornire pentru pregătire Convenției ecleziale. Bisericele locale se vor folosi de acestea pentru a da întâietate și profunzime drumului de pregătire pentru Florența.

Întâietate: această linie cere să fie citită și discutată în consilii pastorali a parohiilor, în grupuri și mișcări ecleziale.

Profunzime: scopul liniei este de a face să crească responsabilitatea pentru provocarea ce ne interpelează: a fi lângă fiecare bărbat și femeie pentru a făurii împreună o societate mai bună pentru toți, în stare să primească și să înveselească prin dorința binelui pe care fiecare o poartă în sine ca și urmă a iubirii lui Dumnezeu pentru fiecare om.

În stilul „aproape sinodal” ce caracterizează drumul parcurs până aici și care vrea să fie partea distinctivă din Florenza 2015, urăm ca să se promoveze întâlniri în fiecare Regiune ecleziastică, cu delegații dieceselor și realităților ecleziale pentru a studia linia și a aprofunda tema Convenției.

Vrem și să subliniem prețioasa muncă de reflecție care, în legătură cu căile locale de pregătire pentru Convenție, Facultățile și Insituttele de Științe religioase (dar și multe alte Centre Culturale Catolice), programează și desfășoară, stimulând lumea culturală și științifică italiană.

Este folositor ca săptămânalele diecezane și mijloacele de comunicare tradiționale și digitale (situri, bloguri, forumuri) să poată imagina forme de însoțire stabile și de durată (rubriche, opinii, inserții), pentru a pregăti, a însoții și a recepta refelcțiile și perspectivele pe care Convenția va și să le producă în comunitățile noastre.

Cerem că mai ales media digitală să devină instrumentul datorită căruia să deschidem tinerilor evenimentul Convenției, să-i ajungă printr-o reflecție pe gândirea lor, să-i stimuleze pentru a se interoga asupra temelor ce vor fi puse de evenimentul Florența în centrul reflecției noastre. Dar și, urăm, de a putea ajunge pe cei distanți, care n-ar intra într-o Biserică, dar ar putea transmite curiozitate printr-un mesaj întâlnit în spațiul digital.